

UN OBJECTIU PER A CAÇA... INCRUENTA

En anteriors números vam parlar de les característiques generals de la caça fotogràfica i de la càmera ideal per a practicar-la. En aquest parlem dels requeriments de l'òptica, tot explicant la utilitat de cadascuna; o siga, que, sense entrar en la inacabable quantitat d'objectius utilitzables, exposarem com ha de ser el que ens pugui proporcionar resultats satisfactoris en la caça fotogràfica.

■ EL MILLOR OBJECTIU TINDRÀ...

—**Autofocus (AF).** Realment l'AF és útil, sempre que es mantingui la qualitat òptica, la solidesa i un comandament d'amplada suficient per poder enfocar manualment amb comoditat. Tanmateix, com ja hem dit, hi ha situacions en què res no pot substituir el que el cervell pensa en centèsimes de segon i la mà pot fer en dècimes.

—**Enfocament intern.** Frequentment, s'indica amb les sigles IF i significa que per enfocar no cal girar externament tot el conjunt òptic, sinó que només es desplaça internament un grup de lents sense modificar la longitud de l'objectiu. Això fa que pesi menys i, sobretot, que giri amb poc esforç.

—**Distància mínima.** Convé que sigui la més curta possible, ja que de tant en tant podem tenir l'animal al costat mateix i aleshores no podríem enfocar per manca d'una separació suficient.

—**Distància focal.** L'estri més emblemàtic de la caça fotogràfica potser és el teleobjectiu. Sovint sentireu: "com més gran, millor", i és cert que, a més distància focal, podrem fer la foto de més lluny. Tanmateix, hem de posar-hi un límit, perquè l'increment d'aquest paràmetre també comporta un empitjorament de les dues característiques que vénen a continuació. Hom pot dir que l'interval adequat seria entre 300 i 500 mm.

—**Lluminositat.** També sentireu "com més lluminós, millor", i això sí que és una veritat com un temple. El que succeeix, però, és que, a més distància focal, menys lluminositat, de manera que ens hem de decidir: decantar-nos per un objectiu no tan llarg, però més lluminós, o bé menys lluminós i de més distància focal. Davant del dubte, jo m'inclinaria cap a la primera opció perquè la lluminositat ens condicionarà tot el treball de camp: amb un punt més de llum, algunes fotos "impossibles" (per fosques o mogudes) passen a ser factibles. I quins mínims posem? Doncs mai aconsellaria un objectiu d'un número f superior a 5,6 i recomanaria encara més un f. 4... i si podeu arribar a un f. 2,8, ja és ideal.

—**Pes.** No és anecdòtic parlar-ne, ja que un excés ens disminuirà la maniobrabilitat i augmentarà la vibració que provoca. El problema és que, a més distància focal, més pes; i a més lluminositat, també més pes. Per tant, com millor compleixi les dues característiques anteriors, pitjor complirà aquesta. Quin límit posem, doncs? Cap als tres quilos, la qual cosa significa que si considerem un 500 mm, podrem arribar a f.4; si és un 400 mm, a f. 3,5; i si és un 300 mm, a f. 2,8.

—**Zoom o no zoom.** Un naturalista que comenci en aquesta modalitat de fotografia podria pensar que és millor un zoom perquè permet modificar l'enquadrament. Però la realitat és que els telezooms són més pesats, d'òptica més complicada (i no tanta qualitat d'imatge) i menys lluminosos... és a dir, tot el contrari del que estem aconsellant. A més a més, si feu servir un zoom per a una sortida de caça, podreu comprovar que el 99% de les fotos les haureu fet a la màxima distància focal. Així doncs, de què us ha servit el zoom? I per acabar d'arrodonir-ho, els telezooms tenen la mínima qualitat i mínima lluminositat quan actuen a la màxima distància focal.

—**Baixa dispersió.** Aquesta és una característica que determinarà la definició (nitidesa) i la qualitat de la imatge obtinguda. Se sap que un objectiu té lents de fluorita (baixa dispersió) per dos factors. Un consisteix

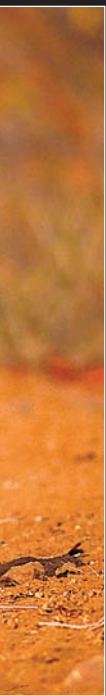
«L'OBJECTIU IDEAL
TÉ UNA DISTÀNCIA
FOCAL ENTRE 300
I 500 MM, LA MÀXIMA
LLUMINOSITAT, POC
PES, AUTOFOCUS,
LENTS DE BAIXA
DISPERSIÓ,
UNA CURTA
DISTÀNCIA MÍNIMA
D'ENFOCAMENT...»

© Albert Masó

© Albert Masó

«ELS OBJECTIUS REFLEX SÓN POC LLUMINOSOS I DE NO MASSA PODER DE RESOLUCIÓ, PERÒ, PER ALTRA BANDA, SÓN PETITS (MÉS AMPLES PERÒ MOLT MÉS CURTS), MÉS MANEJABLES, DE FORÇA DISTÀNCIA FOCAL I, COM QUE NO TENEN LENTS, NO SOFREIXEN DE LA IMPORTANT ABERRACIÓ CROMÀTICA»

en les sigles ED, L, UD, EX, APO, LD, ATX,... segons la marca. L'altre és el preu, que pot arribar a ser el doble de l'equivalent sense aquestes lletres. Si us ho podeu permetre, es notarà en els resultats i en les possibilitats de publicació; i permetrà l'ús amb èxit de teleconvertidors, com explicarem al proper lliurament.

Per acabar, parlarem de les òptiques reflex. Es tracta d'un tipus especial d'objectius, també anomenats catadiòptrics. Per comptes de lents, tenen miralls, la qual cosa fa que no pateixin la important aberració cromàtica. Tanmateix, hi ha molts models que proporcionen poca definició d'imatge (menys poder de resolució), de manera que s'han d'escollir entre les primeres marques. Tenen l'avantatge de pesar poc i ser molt curts (també són molt més amples que els normals), i amb una petita distància mínima d'enfocament. Tanmateix, no tenen diafragma (només un número f) i el principal inconvenient és que són poc lluminosos. El més recomanable és el de 500 mm f.8, que no arriba a un quilo i pot enfocar a menys de 2 m, però també són útils els de

1.000 mm quan no ens podem acostar tant com voldríem al protagonista, és a dir, a l'animal "caçat".

■ LES FOTOS

A l'esquerra observem un papió (o babuí, *Papio ursinus*) en una zona àrida de Sud-àfrica, fotografiat amb un teleobjectiu autofocus de 400 mm f. 5,6, amb el diafragma totalment obert per a poder pujar la velocitat d'obturació al màxim i prendre la foto a pols. És el primate més gran de la regió... llevat de l'home, és clar.

La foto de dalt mostra una lleona (*Panthera leo*) pensant en el sopar –o sia, seguint un ramat d'antílops– en una sabana arbustiva de tipus *veld*. Per a mantenir les distàncies, es va utilitzar un objectiu reflex manual de 1.000 mm, això sí: col·locat sobre un trípode perquè la vibració era màxima a causa del mínim angle de visió i també del pes.

ALBERT MASÓ